

Гра в піжмурки
О. Іден

Чи можна жити лише минулим? Герой роману «Гра в піжмурки» Андрій Кирпа – наочний приклад людини, котра зав'язла у спогадах. Без мотивації... Без цілей... Та все кардинально змінюється, коли хлопець повертається на навчання до столиці. На перший погляд, непримітні сірі будні стають для Кирпи відправним пунктом у шлях, звідки не буде вороття. За руку його вестиме Макс – друг, інколи совість із чорним гумором. Кохання. Зрада. Смерть. Непохитна трійця, яка постійно впливатиме на долю хлопців, штовхатиме на дно ями, заповненої тілами жертв їхнього милосердя. Темний шлях не буде самотнім. Маленька безневинна душа горили породить у їхніх загублених серцях ціль для існування. Божевільну жагу змінити світ. Чи має право людина забрати життя, навіть якщо це з добрим наміром? На це запитання у хлопців власна відповідь. А яка Ваша? Пройдіть цей шлях до кінця разом з Андрієм та Максом. Побачте їхніми очима інший біг світу без новорічних прикрас, щоб виправдати чи осудити похмурих мрійників.

О. Іден

Гра в піжмурки

Присвячую Зеленоокій. Моему першому і справжньому коханню.

Пролог

Я в Смерть бувал мучительно влюблѐн, –

Когда во мраке слышал это пенье,

Я даровал ей тысячи имѐн,

Стихи о ней слагая в упоенье.

Джон Китс

Чорна ауді зупинилась неподалік богуславського відділку поліції. Невисокий русявий молодик вийшов з машини і впевненої ходю рушив до відділку.

- Доброго дня, мені до капітана Ігоря Буряка. - промовив хлопець до чергового на КПП. - Мене звати Олександр Лавров - журналіст з газети «Київський вісник».

- Так, так. можете проходити. Про вас попередили. Прямо по коридору. Крайні двері ліворуч. - жестом вказав полісмен.

- Дякую. - відсалютував хлопець.

Буряк очікував в невеличкому, проте в комфортному кабінеті. Коли Лавров зайшов до кабінету, капітан переглядав стопку паперів.

- Як завжди в роботі? - посміхнувся журналіст і подав руку капітанові через стіл.

- А ти як завжди підкрадаєшся лисицею. - Буряк посміхнувся у відповідь. Потиснув руку.

- Професійний навик. - розвів руками.

Лавров зручно вмовстився, щоб далі вести діалог.

- Ну як, дістав справу Андрія Кирпи? - схрестив пальці дашком.

- Звісно, для мене це не проблема. Але скажи, навіщо після стількох років вона тобі знадобилась?

- Готую репортаж на замовлення родичів загиблих. Вони, бачиш, хочуть відкрити спільний меморіал, а я маю написати статтю.

- Тоді зрозуміло.

Капітан передав Лаврову пожовклу папку набиту стосами паперів, роздруків, фотокопій.

- Ці хлопці викликають повагу. Так майстерно повернути задум й так само безслідно зникли. Молодці - більше нема чого додати.

- Як їх взагалі знайшли? - журналіст відкрив папку. Узяв першу сторінку.

- Чому ти вважаєш, що їх знайшли? - здивувався Буряк. - Якби не анонімне повідомлення, котре прийшло нам у відділок, ніхто б і не здогадався. Щоб ти розумів, воно прийшло три роки тому. Кирпі вже мало бути сто років. А з цього впливає - воно автоматичне. Стояло на певну дату й рік.

- Чому саме в Богуславський відділок? - Лавров підняв очі на капітана.

- Можливо, через те, що Кирпа жив тут.

- Хм. Зрозуміло.

- Справа переважно складається із сповіді Кирпи. І, знаєш, на чому він її написав? - Буряк зробив паузу, чекав запитання журналіста.

– Ну?

– На стінах маяка! – Капітан хитро посміхнувся.

– На стінах маяка? – Перепитав Лавров.

– Ти ліпше сам прочитай і все зрозумієш. А я поки що нам кави зварю з коньяком.

Журналіст відклав титульну сторінку й заходився читати справу Андрія Кирпи.

Фрагмент № 1

– Ну що, друзі? – прошелестіла сухими вустами.

– Так. – пробелькотів собі під ніс.

Вона тікала в далечінь, немов пісок Сахари крізь пальці, а я, як йолоп стояв укопаний по кісточки в снігу, і не знав, що роботи – бігти за нею чи йти бухати із змученим відображенням. Та зараз, найбільше мене дивує та химерна й зачарована думка: «Бля. Зламала сторінку Ані. І як тепер її знайти?! Переспати ж збирався».

Вже тоді, я запустив ланцюг фатальних помилок. Тільки ось в чому дилема – брехня собі, виявилась правдою. Мабуть, коли правда стане відомою, мою сповідь назвуть «Грою у піжмурки». Люди плюватимуться, обливатимуть мене брудом. Але я знаю на сто відсотків – я був праведним грішником між гнилих праведників.

Це моя історія.

Бухати все-таки пішов. Хлептав пиво як навіжений. Відпустив усе. Біль. Страх. Хтивість. Взяв за пана-брата пустоту й холодну німоту. Хотілось нарешті забутись. Закопати минуле й дивитись в нове, рожеве майбутнє, приперчене блудливою посмішкою. Думав, влізу на «Еверест сексу». Банальність? Звичайно. Та це моя банальність – жива й рухома. Справжня. Не та, що буває на сторінках бульварних жахів від компанії ВВС.

Сидів у конченій барчині, заливав у шлунок тепле пиво і мутним поглядом ловив брудний сніг, котрий ставав компотом під ногами чужих людей. Чи можливо це все сірість через засмальцьоване вікно барчини на якому мухи займались непристойними речами. «Батьки, закрийте дітям очі» – пустив погляд під лоба.

Хміль не йшов до вен. Лише, віддалено дзвенів у скронях перегаром. Зробив останній нудотний ковток й вийшов на вулицю. Намагався абстрагуватись від запаху чебуреків. Він літав над плечами бабаєм і кістлявою каргою. Нарешті, відносно чисте повітря остудило мій розум до нуля. Ось тоді, вже

почав відчувати кігті невпевненості. Відігнав його швидко. Тримався молодцем, як справжній квашений огірок.

Сонце тикало мені золотавий фак, коли йшов вулицею до автостанції. Як завжди вдивлявся собі під ноги. Піднятий комір старого пальто кусав за шию, тримаючись за руку з цигарковою золою, що падала моїми гріхами на черевики.

Хлюпало під ногами. Не знаю чому, але тоді нагадувало мені збуджену жінку. Мабуть, через те, що секс передбачався ой як не скоро. Записався у монахи з лейблом «на невизначений термін».

Перш ніж продовжити, хочу зробити коротку ремарку. Вся ця каша заварилася на моєму, як легше сказати – «недотраху». Уявив собі маленьку секс-революцію. Банальність продовжується, так? Та ліпше щира правда, ніж яблука в карамелі. Тому, востаннє, пропоную тобі кинути затію читати історію до кінця. Якщо набрався терпіння – заверши почате. Вислухай мою сповідь.

Зупинився на півдорозі до автостанції, якраз на мосту. Пускав слюні у воду й розглядав риб'ячі баталії над моєю ДНК. Краєм вуха ловив шепіт пішоходів. Цілий калейдоскоп на долоні. Відчував себе дегенератом з діркою у грудях. Вона пішла, а я не розумів цього. Не сприймав, душив у собі. Мабуть, перестарався, занадто закрутив вентиль глузду. Кисень бився до голови, як Отелло душив Дездемону.

Нарешті, доплентався до автостанції. Всередину не заходив. Нехай слюта пограється мною. В такі моменти обожаю природний мазохізм. Інстинкт самозбереження затухає до мінімуму, як ото буває, коли конфорка газової плети починає сопіти кіптявою. Чи ліпше сказати – свічка під час тризни.

Поки чекав богданчика, я грався в кишені із зірро. Вимушені сусіди розцінили мої забави як напад онанізму; відступали від мене, ніби на мені вирости роги чорта. Якби уявили німб, не образився б. Чесне слово. Не піонерське звичайно. Десь між «зуб даю» та «за базар відповідаю».

Богданчик з іржавим фінгалом, замість здорової фари припхався о 6:20. Заліз в його металеве нутро розмореним вареником. Топтав ноги сусідам. Є спеціальні автобусні ігри (відкрив їх під номером 2014). Можеш привітати, тоді я виборов золото. Хтось, через мене змінив 42 розмір на 46. Блондинка – пробач, твій 36 здався мені занадто цнотливим в той час, як тіло прагнуло на язик дитячу загадку: «Без вікон і дверей, повна хата людей». Хоча, одні двері, а ліпше сказати брама, все таки була.

Додому прийшов, коли місяць чистив срібні нігті й підморгував рубцем на прекрасному тілі. Кудлаті хмари змилювалились. Прикрили його горе. Безлисті вишні кидали в очі колючу тінь. Обіймалися вітами й співали одна одній лесбійські коліскові.

«Хоч ім добре» – хмикнув.

Кудлай мовчав. Навіть не визирав із буди. Відчував, ліпше мене не чіпати. Я не в адекваті. Ходячий мрець під кайфом самогубства. Гупнув дверима. Не допетрав, що батьки можуть спати. Бовдур.

Шукав в каструлі щось поїсти. Заскрипіли двері. В хіднику з'явилась заспана мама. Включила світло, бо я, як мара, світив обдертим самсунгом в каструлю і ловив виделкою тушковану картоплю, а вона зараза, пручалась й показувала мені голомозу дупу.

– Сину, ти з голодного краю? Чи може, руки відсохли увімкнути світло? – матуська позіхнула.

– Не хотів тебе будити. – кинув медову посмішку.

– Твій жест доброї волі не був оцінений, після того, як ти намагався вивалити двері.

– Вибач. – знітився по справжньому.

– Сідай. Накормлю. – взяла виделку з моїх рук.

– Не треба, мамо. Я наївся.

Моя байдужість до світу білого дала тріщину на мамі. Обійняв. І так захотілось стати знову білобрисою малишньою. Бігати полем. Як тоді, спалити його до рижої щетини. Красти протигази із школи, а потім відчувати бузинову палицю на спині під крики найріднішої жінки – матері.

Вона стривожилась. Подивилась на мене. Я злякався, що загляне мені в душу. Відсторонився.

– Андрію, що з тобою? – очі спохмурніли.

– Все гаразд. – отруйний мед так і стікав по зубах. – втомився лише.

Поцілував неньку в щоку.

– Побажай татові від мене хороших снів.

Дременув до своєї кімнати. Тікав від її погляду й небажаних розпитувань. Завалився на ліжко. Не роздягався. Так і заснув. Останній глибокий і тихий сон. Бо завтра, розпочнеться індивідуальне пекло, що спалить душу. І взагалі, чи тоді була вона у мене?

Фрагмент № 2

Індивідуальна геена не розпочалось. Або ступив лише на стежку першого кола Дантового пекла. Роздер очі десь о півдні. Алкоголь вивітрився із сечею, приблизно тоді, коли я ходив за вітром на сніг під вікном. Тільки дивно, як я зміг випорожнитись з другого поверху крізь москітну сітку. Це таємниця номер два після Бермудського трикутника. Але полишимо ліричні відступи й перейдемо до головного. Ну, практично головного. Як казав мій

товариш кухар: «Що за обід без салату і гарніру?!» Про компот я взагалі мовчу.

Точка відліку мого самообману я поставив першого лютого. Якраз, за два тижні до нашої з нею річниці. За два тижні від початку кінця. Цілими днями валявся на ліжку. Брьохався у хвилях покривал й посипав голову золою й думав про те, який я нещасний й ображений на світ. Виливав Маші свої віртуальні соплі у ВК й розпинався про те, як добре мені:

– Ніби Еверест скинув із плеч. Тепер дыаю на повні груди й дыаю як впорядкувати життя.

– Ты умничка. Я рада что у тебе все ок. А про неё не думай, она того не стоить. Посмотри вокруг, сколько красивых девушек ходить.

– Мені зараз ці дівахи, ніби гнилий лимон. Я перейшов в режим цілібату.

– Ты просто осел! Ты же живёшь у ЦПХ! Возьми себе любую й закрути с ней роман. Вмиг забудешь свою Алесю.

– Вона не моя... Нічийна. Хоча, можливо вже й надибала собі іншу частину едемowego яблука.

– Ой! Кончай со своей философией. Тошнит от этого. Ты лучше скажи, когда в Киев собираешься? Хочу с тобой поговорить й поставить твои мозги на место.

– В Кінці лютого. Можливо, на початку березня. Я ще не відпочив від міста й згадок.

– Очень хорошо тебя понимаю. Ты только не кисни там, у селе.

– Й не збирався. Я хотів в тебе щось запитати... Як гадаеш, чи мутити пізніше із Юлею? Вона ж гадає, що я відморозився від неї... Мабуть, образилась... Ну це звісно, якщо я не був їй байдужим.

– Я не хочу вмешуваться у не своего рода дела. Она вроде классная девушка, но ты поступил правда, как козел. И это касается не только Юли, но и Леси.

– Все, не хочу більше про це говорити. Нехай минуле залишиться позаду. Та все ж Юлю візьму собі в запасний варіант. Але ця діваха довго без хлопця не буває. Постійно із тічкою бігає.

– Ну это уже не тебе судить.

– Та так, знаю.

– ...

– Гаразд, напишу тобі коли буду в Києві. Бувай.

– До зустрічі.

Ось так минали мої канікули...

їв.

Зомбував перед телевизором.

Говорив із Машкою. Вона для мене волонтерський психотерапевт. І до речі – досить непоганий. Навіть, якби купила диплом в переході, все рівно слухав би її мізковправні (інколи й костоправа) теревені.

Завів розмову про канікули, а забувся сказати звідки вони у мене. Навчаюсь же у Шевченка на фольклориста і філолога. Чесно – ненавиджу вивчати мови. Інша справа копирсатись в загиженій білизні минулого нашого народу й діставати звідти необтесані діаманти. Хоча знав, що іноземна знадобиться у житті й не раз. Пізніше, усвідомив це на своїй шкуренції. Та до цього ще далеко. Зараз не проте...

Проводячи будні в абсолютному мінусі нудьги, в голові народилась думка: «Потрібно зламати Леськину пошту». Скаженіючи від повільного Інтернету на смартфоні, я нарешті зайшов на мета. ка. Далі все пішло як по маслу. Вгадав пропускну відповідь. Виявилось банальним – ім'я її матері. З першим кліком на лист від того дебіла до неї, в мене розпочалося друге коло Тартара, яке мало усі шанси стати дев'ятим, а згодом й десятим й так у безкінечність. Хвилі люті щипали за пальці ніг й з кожним прочитаним листом піднімались по хребту у голову. Мое дихання ставало уривчастим, а хрипів, неначе морж під час шлюбних ігор. Через мить дзвонив Лесьці.

– Андрію, чого ти дзвониш?

– Це правда, що ти з ним? – в груди хтось бахкав молотом.

– Ти взагалі про що? – відчув її непідробне здивування. Хоча, коли захоче, вона гарно брехала.

– Я про того дегенерата. – зробив паузу, щоб хоч на дещицю заспокоїтись. – Зайшов на твою пошту й зараз читаю від нього повідомлення.

– Що? – а потім шквал обурення. – Ти взагалі вже розум втратив?

– Запитаю ще раз! – стріха вже горіла. – Ти зустрічаєшся із ним?

– Це не твоє діло чи я з ним, чи ні. І взагалі, не наярюй мені більше, бо зміню номер, або поставлю тебе на переадресацію.

Вона обірвала розмову. Мене трусило у білій гарячці. Кричав як дівка в подушку і уявляй, як намотую кишки того імбіцила на вила.

Фрагмент № 3

Наступного дня, я розпочав шлях до повного свого приниження й втрати останніх краплин гордості. Тоді, мені було зовсім начхати. В голові лише

крутились шестерні зламаного годинника й слова, які тоді мені здавались магічними або ж молитвою: «Я поверну Леську. Шанс є...»

На горизонті блимала надія, адже скоро мало бути чотирнадцятого лютого й наша річниця. Це так мило, що аж блювати тягне. Всю цю виселку зламала звістка, котру і так знав – вона з іншим. Але ще пісок собі в чай не підсипав і з чистим рожевим серцем робив їй трішки приємностей. Клепав презентацію у PowerPoint про найкращі миті в наших стосунках. Відчував себе аніматором, хоча із руками трішки із жопи. Наївно вважав – пробачить чи шальки терезів схиляться у мою сторону. Самі ж знаєте як це – кохати... Їй сподобалось:

– Навіщо ти скинув її?

– Хотів зробити тобі приємно, Зеленоока.

– Не називай мене більше так. Не маеш права. Довів мене лише до сліз.

– Я не хотів цього, вибач.

– А що хотів? Переспати з тою повією?

– Лесь...

– Забудь мене і не пиши більше. Ми дорослі люди, тому давай без цих істерик. Я буду жити своїм життям, а ти своїм.

Перша спроба впала в обідране пір'я купідона. Я знову дер горлянку збиваючи кулаки.

Жертви хворого кохання так легко не здаються, отже знову колупав план, немов чиряка на дупі, як зустрітись із Леською. І тут фортуна нарешті приклала мене до своїх грудей, а я дитятком почав смоктати її молочко.

Телефон знову лизав гудками шоку:

– Привіт.

– Андрію, що ти знову хочеш? – роздратування в її голосі так і пашіло.

– Пам'ятаєш, я брав диски твого батька? Так от, хочу їх повернути.

– Залиш їх собі.

– Не хочу. Ти ж кажеш я маю жити без думки про тебе, а вони ще одна скалка в око.

– Гаразд. – шкірою відчув, як вона закатує очі. – Заберу диски і все. Ніяких умовлянь чи ще чого. Ти зрозумів?

– Так. – посмішка Гуіплена не стиралась з обличчя.

– Де ти хочеш зустрітись?

– Біля Гастронома на дванадцяту годину. Тобі буде зручно?

– Я питаю якого дня.

– В п'ятницю.

– Гаразд.

У вухо били гудки чимось схожі на марш імперії зоряних воєн. Фантазія тоді працювала скаженою білкою. Тільки питання ось в чому – марш перемоги чи ідеального апогею мого Апокаліпсису.

Зроблю коротку ремарочку. Диски справді хотів віддати. Поклав у зашморгану сумку подаровану нею. Навіть, одягнув нею ж дарований пояс для вдачі. А раптом, фортуна мене любить...

Мороз у п'ятницю нависав справді сталевий. Куди там кубикам Арні. Та мій носяка не скаржився, лише пихкав цигарковим димом й гарчав на мене зеленими шмарклями, коли я відморожував п'ятку точку на лавці й молився, щоб не заробити геморою.

Вона прийшла як завжди вчасно. Пунктуальність її рафінована сторона вдачі. Одягнулась, якимсь по-домашньому. Та попри це рижі легінси й бірюзова парка підкреслювали пишні груди і стегна. Якби в далекому 2012 році вона була худорбою – навіть не кинув би косого погляду; про рівний навіть мовчу.

– Гарно виглядаєш, Зеленоока. – чмок у щок. Дивно... Розраховував на ляща чи можливо пафосний ляпас.

– І тобі привіт.

Алфавіт закінчився, тому закинув рятувальний круг у море. Без дозволу взяв її долоню й мовчки потягнув від Гастроному.

– Куди ти мене тягнеш? – Байдужість. Господи, як мені було тоді тяжко від цієї брили.

– До своєї останньої надії. Просто мовчи і йди за мною.

Слухалась. Покірна овечка тупцювала за мною під акомпанемент заячого хрускоту снігу під ногами. Чекпоінт окопався всього за сотні метрів, а здавалось, протоптали всю Україну. Байдуже. Тримати її за руки – це все одно, що цілувати крила янгола. Приємно й богохульно. Лише, коли побачила верхівку церкви, Леська забила, немов відьма під дощем священної води.

– Ти ведеш мене в церкву?

– Не віриш мені. То дай віру Богові.

Імпульс протесту в її тілі на мить зменшився й з рота линула кирилиця:

– Я не маю хустки. – вагома причина, коли в тебе у кармані всього 5 гривень, а базар давно пропиває гроші в генделику.

– Я дам тобі мій шарф. – не питаючи знову дозволу, напинав їй на голову шарф, зв'язаний її ж руками. Ніби шматок скинутої шкіри клеїв його за допомогою ПВА до гадюки, але ж на скільки звабливої... Моеї Зеленоокої.

Ошпарила колючим поглядом й бризнула в очі матері закодовані в азбуку Морзе її пухких губ.

– Ах ти ж...

– Знаю.

Фрагмент № 4

Купив свічечки найдешевші. Дві гривні – й воскові палички тримав у руках. Скупердай? Можливо, та любов до Бога вимірюється не у грошах, а в силі віри. Моя сила віри набирала обертів...

Церква ковтнула світло і миротворча тиша окутала нас по самі маківки. Людей виявилось небагато. Лише декілька бабусь заклакли в молитовній позі. Тоді, вони мені нагадували дерев'яні статуї побитих лишаєм. Тримавши Леську за руку, я підвів її до стійника із свічками. Маленькі вогники рухались в меланхолічному танці на розплавленому воскові й стрибали в очах Лесі, коли сльози пробили уявну дамбу її душі. Стояв на небезпечно близькій відстані від неї; відчував її подих на своїх вустах й кусав язик шукаючи потрібних слів. Від такого туподумства пересохло в горлі. Та все ж п'яна муза воскресла:

– Я багато говорив тобі за прощення, але ти мене зовсім не хочеш слухати.

– Андрію...

– Мовчи. Дай мені завершити, а потім роби те, що вважаєш за потрібне.

Опустила погляд.

Глибоко вдихнувши, я продовжив.

– Знаю, наламав дров не одну машину та ще й вагон в придачу. Останнім часом, я був покидьком. Забив на наші відносини, приділяв тобі мало часу, не підтримував, коли ти цього найбільше потребувала, а я дедалі віддалявся від тебе й ставав чужим. Та клята переписка остаточно прикінчила усе тепло й кохання, яке ти мала до мене. І тільки втративши тебе – розумію, як сильно тебе кохаю. – і тут вичудив, мабуть, гріх чи щось схоже на нього. Став на коліна перед нею. Потилицею відчував, як бабці-статуї дивились на мене й плюються уявною слиною.

– Андрію, що ти робиш. – шептала Леська. – Не сором мене.

Не звертав, а продовжив гнути лінію.

– Клянуся тобі перед Богом, Зеленоока, я змінюся. Стану кращим і обіцяю, все буде по-іншому. Тільки, благаю, дай мені шанс все змінити.

– Андрію, піднімися із колін. На нас люди вже дивляться. – сльози зливались в мілкі річки.

– Не встану, якщо не пообіцяєш.

– Добре, добре, тільки піднімись. – її словам вірила, лише моя дитяча наївність. Цього було досить.

Фрагмент № 5

Локація змінилась на лавочку з кіоском. Позаду нас селфилось погруддя Шевченка й мацало спину Лесьці, котра маленькими ковтками сьорбала каву. В руках диміла цигарка. Я трів руки між її колінами й чекав продовження словесних лизунів. Про реальні навіть не думав. Лише про наше з нею порно. Чомусь, в мене завжди визирали такі думки, коли ставало гаряче від холоду.

– Ти підступний. – посміхнулась до мене видихаючи дим із легень.

– Знаю. – взяв її цигарку й глибоко затягнувся.

– Не залишив мені вибору.

– Вибір є завжди.

– Тільки не для мене, так? – Зеленоючі очі пропекли мій мозок до самої маківки.

Я звів брови дашком.

– Це всі твої слова? – кава до горла.

– А що я маю казати? – я випрямився, заснувши руки в кармани пальто. – Зараз покладаюсь на Бога і твою віру в мою клятву.

Вона промовчала. Докурила цигарку й кинула недопалок під ноги.

– Маю вже йти. Мама хвилюватиметься.

– Гаразд. Я тебе проведу.

– Не потрібно. – закинула сумку на плече.

– Боїшся, що цей мудак побачить нас разом? – стиснув губи. Лють вже намагалась фарбувати буряком кола на щоках.

– Якби боялась, ми б зараз тут не стояли.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «ЛитРес».

Прочитайте эту книгу целиком, купив полную легальную версию (http://www.litres.ru/pages/biblio_book/?art=22472754&lfrom=362673004) на ЛитРес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.